

MEOSZ OTTI SAJTÓFIGYELÉS

A Magyar médiában a mozgáskorlátozottakról és a MEOSZ interaktív portálján a 108 egyesület által közölt információk tallózása

A sajtóban megjelent információk -- MÉDIA HÍREK --

„Nem tudok járni s nem ülhetek vesztég” - Kiss Csaba az aktivizmusról

Kiss Csaba vagyok. Agyvérzéssel születtem. 11 évig a Pető Intézetbe jártam. Bicskén, a Vajda János Gimnáziumban érettségiztem, majd teológiát, és informatikát tanultam.

Néha magam sem értem, hogy hogyan, de úgy alakult, hogy mozgássérült aktivista lettem. A Rehab Critical Mass ötletgazdája vagyok és egyik motorja voltam. Jelenleg a Veled Önállóan Alapítvánnyal igyekszünk előremozdítani a fogyatékos emberek lehető legnagyobb önállóságát, önrendelkezését.

Nem tudok járni, nem tudom a kezeimet rendesen használni, a beszédem elsőre csak nagyon nehezen érthető. Ennek ellenére egyedül élek egy kis lakásban. Napi 6 óra segítséget igényelek maximum. Ezt részben támogató szolgáltatótól kapom meg, részben barátok, önkéntesek segítenek a mindennapi dolgokban. Egyedül közlekedem, bevásárolok, intézem a hivatalos ügyeimet. Élem az életem. Azt hiszem, hogy rám igaz, amit egyik nagy költőnk így fogalmazott meg: „Nem tudok járni s nem ülhetek vesztég.” Azt is mondták rólam, hogy egy

igazi modern szingli vagyok. Lehet, hogy így van, de hosszú távon nem célozom fenntartani ezt az állapotot... :)

Jelenleg a Veled Önállóan Alapítvány keretein belül próbálom a társaimmal együtt elősegíteni a fogyatékkal élő emberek minél teljesebb önállóságát és önrendelkezését. Tevékenységünk több irányú. Egyrészt a közvetlen érintetteket szeretnénk megszólítani és aktivizálni. Hiszen minekünk kell megfogalmazni azokat jogos és reális speciális szükségleteinket, amelyek segítségével be tudunk kapcsolódni a társadalom vérkeringésébe és ezáltal mi is gazdagítjuk azt. Másodszor a többségi társadalom irányában szeretnénk lépni, annak érdekében, hogy az nyitottabbá, befogadóbbá váljon a fogyatékos emberek iránt. Ez az egész társadalmunk mentális állapotát javítaná.

Részt veszek egy részvételi kutatásban, egy doktori munka keretében, amit Kovács Vera ír a sérülékeny csoportok lakhatási helyzetével kapcsolatban. A kutatócsoport 13 tagból áll – nagyrészt mozgássérült emberekből. Arra a kérdésre keresi a csapat a választ, hogy: „Mi kell ahhoz, hogy egy mozgáskorlátozott ember önállóan lakhasson ma Magyarországon?”

Egy olyan közösségben és társadalomban szeretnék élni, ahol az erősebb feladatának tekinti, hogy olyan környezetet alakítson ki maga körül, ahol tenni akarással az eltérő képességűek is ki tudnak bontakozni. Ahol a mindennapi életbe beépül gyakorlati az a tény, hogy az a szó, hogy fogyatékos, nem minőségi jelző, hanem pusztán egy állapotot leíró fogalom.

Az itt leírt kép eléréséhez még sok tennivaló van. A legfontosabb az összefogás. Szükséges dolog, hogy megtanuljunk összefogni, meglátva azt az evidenciát, hogy egy egészséges társadalom egy szerves egység, ahol minden résztvevőnek megvan a helye, szerepe, feladata és felelőssége. Ha ezzel a potenciállal nem élünk, azt én felelőtlen tékozlásnak érzem, ahol az ember értéke vesz kárba: az a kincs, ami nem a gazdasági hasznosságában van, hanem önmagában az ember lényében.

Ha így tudnánk tekinteni egymásra, akkor ez visszahatna az egész társadalomra, így mentálisan egészségesebb, befogadóbb helyen élhetnénk mi mindnyájan. Ez rajtunk múlik. Rajtam, rajtad. Ez felszabadító, de egyben felelősséget is adó megállapítás, ugyanakkor azt hiszem, hogy éppen ettől lesz értékes és értelmes az élet.

Kiss Csaba

Fotó: Csoszó Gabriella

forrás: kozeletiskolaja.hu

Saját kivégzése adott erőt a tudomány popikonjának

75 éve, 1942. január 8-án született a modern fizika egyik meghatározó alakja, Stephen Hawking. Nevéről a legtöbb embernek valószínűleg modern kütyükkel felszerelt toloszéke és jellegzetes géphangja ugrik be, pedig az ősrobbanással és fekete lyukakkal kapcsolatos elméleteivel, valamint ismeretterjesztő munkájával már beírta magát a tudománytörténet ikonikus figurái közé. Élete bővelkedett az örömteli és szomorú eseményekben, így nem csoda, hogy a közelmúltban egy sikeres mozifilmet is forgattak róla.

Egy csodabogár család sarja

Van valami sorsszerű abban, hogy napjaink legnépszerűbb fizikusa éppen Galileo Galilei halálának háromszázadik évfordulóján látta meg a napvilágot.

Hawking egy vészterhes időben született Oxfordban két brit értelmiségi, Frank és Isobel Hawking első gyermekeként. A világháború viszontagságai megnehezítették a család életét, kezdetben komoly anyagi gondokkal küszködtek. Stephennek két testvére született, Mary (1943) és Philippa (1947), majd 1956-ban szülei örökbe fogadtak egy fiút is, Edwardot.

Az ismerősök egyfajta csodabogár famíliaként jellemezték a Hawking családot, akik vacsora közben sem beszélgettek egymással, inkább csendben olvasták az éppen kezük ügyébe eső könyveket. Az apa a pénzügyi problémák megszűnését követően sem mondott le sajátos puritán életstílusáról: egy londoni taxinak használt régi kocsit vásárolt, és hullámlemezről épített bódét garáznak.

Frank az elsőszülött fiát orvosi pályára szánta, ám a kíváncsi természetű gyermek érdeklődését inkább a csillagászat, a kozmosz világa kötötte le. Édesanyja szerint a fiú a nyári estéken gyakorta kimerészkedett az udvarra, hogy hosszasan bámulja az égbolt pislákoló fényeit.

Mindig képes volt erősen rácsodálkozni a dolgokra, és láttam, hogy a csillagok valósággal megbabonázzák őt” – emlékezett vissza az asszony.

Forrás: Getty Images/2010 Getty Images/Frederick M. Brown

Amennyire vonzotta Hawkingot a tudomány a tanintézmény falain kívül, annyira érdektelennek tartotta az iskolai órákat, fiatal nebulóként kifejezetten rossz tanulónak számított – olvasni is csak nyolcévesen tanult meg.

Tanulmányait később az Oxfordi Egyetem diákjaként is lazán kezelte. Eredetileg matematikával szeretett volna foglalkozni, ám Oxfordban ekkor még nem lehetett diplomázni belőle, így inkább a fizika, azon belül is a kozmológia felé fordult. Miután summa cum laude minősítéssel fizikusi végzettséget szerzett, úgy döntött, a Cambridge-i Egyetemen végzi el a doktori képzést.

A mindent megváltoztató betegség

Hawking már Oxfordban igyekezett aktív életmódot folytatni, táncolt és evezett is. Ám ekkor kezdtek feltűnni az első jelek, hogy valami nincs rendben az ifjú tehetséggel: időnként elesett, beszéde érthetlenné vált, ekkor azonban még nem tulajdonított a tüneteknek különösebb jelentőséget, sőt, igyekezett palástolni állapotát társai és családja előtt.

Ez azonban nem mehetett a végtelenségig. Idővel feltűnt az idősebb Hawkingnak fia furcsa viselkedése, így orvoshoz küldte az alig 21 éves Stephent. Csak hosszas, komoly fájdalommal járó tesztorozat után derült ki az igazság, ami padlóra küldte az egész családot: Hawking egy különleges, gyógyíthatatlan degeneratív idegrendszeri elváltozásban, úgynevezett **amiotrófiás laterálszklerózisban (ALS-ben)** szenved.

Ez a központi idegrendszer mozgató idegsejtjeinek pusztulásával járó kór, következménye, hogy az akaratlagos izmok fokozatosan elgyengülnek, majd végül el is sorvadnak. Az orvosok csupán két és fél évet adtak a fiatal fizikusnak.

Forrás: Getty Images/2008 Getty Images/Romano Cagnoni

54 éve él a betegséggel

Az ALS leginkább 40–60 éves kor körül alakul ki, de jelentkezhet fiatalabb korban is. A túlélési idő egyén- és korfüggő: általában 2-3 év alatt elviszi a kór az érintettet, de léteznek olyan páciensek, akik évtizedek óta élnek együtt a betegséggel.

A legkülönlegesebb eset az orvosok szerint mindenképpen Hawkingé. Hogy miért, arra több magyarázat is létezik. Leo McCluskey, a Pennsylvania Állami Egyetem kutatója a [Scientific American](#) magazinnak azt nyilatkozta, hogy az ALS elsősorban két módon gyilkol: a légzőizmok működéséért felelős idegsejtek pusztulásával légzési elégtelenség lép fel, a nyelési izmok elhalásával pedig az érintett személy képtelen lesz inni és táplálkozni. Ha a betegség nem érinti ezeket a területeket, a páciens akár évtizedekig is életben maradhat.

Az elkeserítő hír azonban egészen máshogy hatott Hawking életére, mint azt bárki várta volna. Amikor a kórházban feküdt, szobatársa egy leukémiában szenvedő fiú volt, az ő szenvedését látva értette meg a tudós, hogy vannak emberek, akik még nála is rosszabb helyzetben vannak. **A másik sorsformáló esemény Hawking különös, bizzarr álma volt, amelyben a saját kivégzését látta.** Úgy érezte, ha kegyelmet kapna, hátralévő idejét a társadalom számára hasznos munkával tudná eltölteni. Saját bevallása szerint ez a későbbiekben alapvetően meghatározta életének és karrierjének alakulását.

A betegségem diagnosztizálása előtt untam az életemet, úgy láttam, nincs értelme bármivel is foglalkozni” – vallott [memoárjában](#) korábbi életszemléletéről a fizikus. Amikor azonban tudatosult benne, hogy talán már a doktoriját sem lesz képes befejezni, minden energiáját a kutatásba fektette.

Szerencsére az 1963-as év nemcsak szomorú, hanem örömteli eseményeket is tartogatott Hawking számára. Kevéssel a diagnózisa előtt egy szilveszteri partin megismerkedett a bölcsészhallgató Jane Wilde-dal, akivel 1965-ben összeházasodtak. Három gyermekük született: Robert (1967), Lucy (1969) és Timothy (1979).

Stephen Hawking és Jane Wilde szerelmét a nagy sikerű *A mindenség elmélete* dolgozta fel
Forrás: www.focusfeatures.com

forrás: origo.hu

Célba ért a jótékony halászléfőzés bevétele – 200 ezres adomány a megváltozott munkaképességűeknek

Karácsonyi látvány halászléfőzéssel gyűjtött idén is adományt a halasi Sóstó Csárda. A 100 ezer forintot toldotta meg további 100 ezer forinttal a kiskunhalasi KB Autoteam Kft., az így összegyűlt pénzt a megváltozott munkaképességű embereket foglalkoztató Kézmű Nonprofit Kft. kapta ebben az évben.

A kiskunhalasi intézményben 66 főnek adnak munkát, míg a cég országosan 150 telephelyet működtet, ahol összesen több ezer megváltozott munkaképességű személyt foglalkoztat. Jórészt dísz tárgyakat, párnákat, szőnyeget és apró kézműves alkotásokat készítenek a foglalkoztatottak, amelyeket aztán értékesítenek. Az eladásból származó bevételeket visszaforgatja a cég a telephelyek működésére.

Az adományként kapott 200 ezer forintból az előállítandó termékekhez szükséges nyersanyagot vásárolnak majd – mondta el Szamos Szilvia, a Kézmű Nonprofit Kft. koordinátora, aki a Sóstó Csárdában tartott családi légkörű összejövetelen vette át a felajánlott összeget a Fehér Szilviától, a KB Autoteam Kft. képviselőjétől és Herczeg Nórától, a Sóstó Csárda ügyvezetőjétől.

A két kiskunhalasi cég évek óta komoly mecénásai a helyi kulturális-, sport-és egyéb nonprofit szervezeteknek, rendszeres támogatói a városi rendezvényeknek, és több országosan is kiemelkedő szponzorai a Kiskunhalas lovas sportjának. E-mellett több olyan jótékony célú kezdeményezésnek is szervezői és résztvevői, amelyek a városban élő nehézsorsú családok helyzetén igyekszik segíteni az önkormányzat szociális intézményeivel összefogva. A karácsonyi látvány halászléfőzés is sok éves hagyományra tekint vissza.

forrás: halasinfo.hu

Hit és siker

Fogyatékos gyermekeket ellátó református intézmény vezetőjeként gyakran találkozom ezzel a kérdéssel: mit jelent a hit, hogyan éljük meg keresztyénységünket az Immanuel Otthon és Iskolában. Győri Zsófia írása.

A kérdés mögött az a feltételezés áll, hogy egy fogyatékos ember valami egészen különös, sajátos módon éli meg a hitét, másképp látja a világot, az egész életet. Sokszor azt gondoljuk, hogy ők külön, azonos attribútumok szerint élő közösséget alkotnak. Nem így van. Ahogy a világot és hitünket mi is mindnyájan másképp éljük meg, a fogyatékos emberek ugyanúgy egyenként, a saját egyéni világuk szerint teszik. Hajlamosak vagyunk azt feltételezni, hogy a világban való eligazodásban leginkább az intellektuális képességeink segítenek, ezek birtokában jól boldogulunk, míg a csökkenésük esetén az élet dolgainak megélésében is nehezen boldogulunk, ezen a területen is fogyatékosok vagyunk. Pedig nem minden ragadható meg csak ésszel, és erre talán a hit a legjobb példa. A hit képessége ajándék: nem értjük, nem tudjuk, melyik szervünkkel, érzékszervünkkel éljük meg, egyszerűen csak van, ha nyitottak vagyunk befogadására. És ha mégis keresünk valami közös nevezőt, az Immanuel Otthon és Iskolába járó halmozottan fogyatékos gyermekeknél, talán a nyitottság és befogadókészség az. Nekünk, munkatársaknak, de különösen a hitoktatást végző lelkészeknek az a dolga, hogy a keresztyén hit tartalmát, az evangéliumot érthetővé tegye. Ebben az adaptációban már benne van a professzió, a gyógyypedagógia szakmai tudása. A többi pedig Isten és ember saját titka. Ebbe a titokba pillanthatunk be az Immanuel Otthon és Iskola ünnepein és hétköznapijain. Fogyatékos gyermeket nevelő szülőként, pedagógusként, terapeutaként hamar megtanuljuk ezt a másfajta látásmódot.

Mit jelent a siker? Fogalma relatív. Abban azonban nagyjából egyetértünk, hogy valamiféle objektív mércén történő megmérés jelent sikerességet, vagy éppen sikertelenséget. Ritkán adódnak olyan helyzetek, amikor félretéve ezt a konszenzust, elkezdünk más mértékegységgel mérni. Ilyen, amikor egy komoly baleset, betegség után egy közeli családtagunk kinyitja a szemét, újra elkezd beszélni, lábra áll, elindul. Átértékelődik a siker fogalma és általában az élet értékei. Fogyatékos gyermeket nevelő szülőként, pedagógusként, terapeutaként hamar megtanuljuk ezt a másfajta látásmódot. Halmozottan fogyatékos gyermekeknél sikerré tud válni egészen apró, szemmel alig látható fejlődés. Ami többnyire nem spontán, nagy munka, erőfeszítés van mögötte és folyamatos elvárások, a fejlődésbe vetett hit. Munkatársaink ezzel az attitűddel végezve munkájukat, reális fejlesztési célokat kitűzve, azokat megvalósítva, és megvalósításukat olykor szigorral is elvárva a gyermekektől, fiataloktól, igazi sikereket érnek el. Munkájuk során – mintegy „mellékhatásként” – egyéni életünkben is átértékelődnek ezek a fogalmak. Ezt a szemléletváltást és a fogyatékos

emberekhez való másfajta viszonyulást kívánjuk Debrecen lakosainak és az egész magyar társadalomnak az új évben. Bár a társadalmi attitűdben történnek apró változások, még mindig nagy az elutasítás, a félelem, amiknek az ismeretek, a személyes találkozások hiánya az oka. Mi a következő évben is dolgozni fogunk azon, hogy a szélesebb közönség előtt is megjelenjenek ezek a „láthatatlan állampolgárok” a maguk értékeivel, színesebbé téve mindannyiunk életét.

Szerzőnk a Debrecen-Nagytemplomi Református Egyházközség Immánuel Otthona és Fejlesztő Nevelés-Oktatást Végző Iskolájának igazgatója.

forrás: haon.hu

Újra jelölt a pápai atléta

Pápa - Az Év fogyatékos csapatának jelöltjei között a IX. Szervátültetettek és Művesekeztek Európa-bajnokságán első helyezést szerző férfi szervátültetett 4x100 méteres atlétaváltó is helyet kapott.

A Magyar Sportújságírók Szövetsége (MSÚSZ) immár 59. alkalommal a magyar sport hagyományaihoz és ambícióihoz méltó ünnepségen igyekszik díjazni a hazai sportélet legkiválóbbjait.

Az Év Sportolója-gálán összesen kilenc kategóriában adhatták le szavazataikat az újságírók. A jelöltek között helyet kapott a férfi szervátültetettek 4x100 méteres váltója.

A csapatot Jánka Sándor, Velkey-Guth Ádám és Zilaj Csaba mellett a pápai atléta, Gelencsér Róbert is erősítette. Róbert nem először szerepel az elismerés várományosai között, hiszen 2016-ban az Év férfi fogyatékos sportolója díjára jelölték, melyet végül nagy fölényrel meg is kapott. - Már a jelölés is hatalmas megtiszteltetés - vélekedett az atléta.

- Váratlanul ért minket, hiszen arra számítottunk, hogy az idei olimpia miatt kizárólag paralimpiai csapat lehet a legjobb három között. Nem hiszem, hogy mi nyerünk, de már az is óriási dolog, hogy bekerülhettünk a legjobb háromba - fogalmazott a sportoló.

forrás: veol.hu

A tudat, hogy többen miattam kezdtek el mozogni, felelőssé tesz – Nagy Rasi mozgássérült evezős

Egyre többen felfigyelnek a huszonöt éves, mozgássérült Nagy Rasira, aki, talán nem túlzás azt mondani, négy éve az evezésre tette fel az életét. Kitartásával egyre komolyabb eredményeket ér el. Célja, hogy négy év múlva kint lehessen az olimpián. De nem csak ez lendíti át a nehézségeken, hanem az is, hogy sokak számára példakép lett, a követőinek pedig pozitív példát kell mutatnia.

Ez a Rasi becenév?

Igen, hivatalosan Ráhelnek hívnak.

Elmeséled, miért nem tudsz egészségesen mozogni?

Hat hónapra születtem, oxigénhiányos állapotban voltam, ami miatt a mozgásszerveket irányító rész sérült az agyamban. Kábé egykilós voltam, de 860 grammra fogytam a születésem után... Az orvosok úgy voltak vele, vagy megmaradok, vagy sem, talán jobb, ha anyám le is mond rólam. Persze nem tette. Később kiderült, hogy részleges, jobboldali [agyi bénulásom](#) van, amitől a jobb oldalam sokkal gyengébb, ezért is húzom a jobb lábamat. És azért megyek ilyen furán, és kell a bot, pedig legszívesebben eldobnám, csak az egyensúly miatt van rá szükségem. Mondjuk, volt, amikor kettővel jártam, ahhoz képest már ez is jó. Mindig a felső testemmel kompenzáltam, babaként is úgy húztam fel magam, amikor fel akartam állni.

Vittek valamilyen terápiára, kezelésre?

Kisgyerekkoromban többször is műtöttek. Az achillesemet, a térdemet, a csípőmet. De csak az achilles-műtét sikerült... Mondták, hogy összejt-beültetési módszerrel a gerincemet is megpróbálnák megműteni, de túl nagy a kockázata, nem vállalom be.

Speciális óvodába, iskolába jártál?

Igen, a Petőbe jártam oviba és iskolába is, hatodik koromig. Akkor döntöttünk úgy együtt, a csoportvezetőmmel, hogy talán jobban fejlődöm, ha átmegegyek egy teljesen átlagos iskolába, ahol semmilyen segédeszköz nincs. Hát az első hely nem jött be. Sokan bántottak, csúfoltak, sőt lopással vádoltak, mert felmentésem volt tesiből és olyankor egyedül maradtam a teremben. Az osztályterem a harmadikon volt, és nagyon megerőltető volt lépcsőzni naponta többször. Az új suliból végül az lett, hogy teljesen befordultam, nem akartam tanulni, beültem a sarokba, csak ne szóljanak hozzám. Tizenhárom évesen egy hét alatt hat kilót fogytam.

Aztán nem sokkal később szerepeltem egy filmben, amit a Petőről forgattak, és összebarátkoztam a rendezővel, aki szinte pótanyaként támogatott. Rajta keresztül kerülhettem be egy zuglói integrált iskolába, ahol már egészen más volt a helyzet. Szuper fejlesztést kaptam, gyógytornászunk is volt. Persze kisebb szurkálódások itt is előfordultak, de az semmi nem volt az előző helyhez képest. Legalább kicsit edzettebb lettem. Nagyon érzékeny voltam mindig, de az ember folyamatosan erősödik.

Manapság érnek még atrocitások?

Hát nem gyakori, szerencsére. Egyszer egy szórakozóhelyre tartottam, és egy járókelő hölgytől akartam útbaigazítás kérni. Ő simán elzavart, meg sem hallgatott. Nyilván azt hitte, koldulok. Egy másik örök emlék gyerkkoromból. Anyámmal mentünk valahová. Leestem a mozgólépcsőn. Valahogy megbotlottam, elvesztettem az egyensúlyomat, nem kapaszkodtam eléggé, és meglett a baj. És ahelyett, hogy a körülöttünk lévő emberek segítettek volna, csak néztek, meg beszóltak anyámnak, hogy műtessen meg, mert nem tudok rendesen járni. A legtöbbben úgy néznek rám, [mintha beteg lennék](#). Szerintem félnek tőlem. Sokan, akiket barátomnak gondoltam, lemorzsolódtak mellőlem az évek folyamán. És ezek az élmények nyilván hozzájárulnak ahhoz, hogy nehezen nyílok meg, csak kevés barátom van, de ők olyanok, akikre bármikor számíthatok. Vannak, akik támogatnak edzőtermi bérlettel, ruhákkal... de ez nyilván nem csak a pénzről szól. Az emberek azt hiszik, hogy könyörgök az alamizsnáért, de soha nem tenném. Ha adnak, elfogadom. A Pető Sport Egyesületnél is remekül együtt tudunk dolgozni az edzőmmel, aki szintén sok mindenben segít.

Na igen, a legfontosabbról még nem is beszéltünk. Hogy került képbe az evezés?

Éppen a Petőbe látogattam vissza, amikor találkoztam az egyesületünk vezetőjével, aki elhívott egy ergométeres háziversenyre. Csak, hogy próbáljam ki. Akkor láttam először ezt a szerkezetet. Egy kilométert húztam le, nem is rosszul, elsőre ezüstöt kaptam. Szóval kiderült, hogy van hozzá tehetségem. Akkor kezdődött el az evezős pályafutásom. Mára háromszor is megteszem a négy kilométeres távot egy ergogépes edzésen. Az én kategóriámban a törzsemet és a karomat használhatom, fix ülém van, amihez le vagyok szíjazva.

Milyen eredményeket értél el a négy év alatt?

Országos bajnok vagyok vízen és ergométeren. Világbajnoki ötödik egy csapattárssal páros hajóban. A dolog szépsége az, hogy a verseny előtti nap ültünk először a dublóban. Itthon nincs ilyen hajó. Idén ősszel indított az edzőm először hosszú távú vízi versenyen, ami nagyon kemény volt, négy kilométeres távot kellett megtenni. Dunavarsányban volt az edzőtábor, elég kellemetlen idő volt. Most pedig a franciaországi Európa-bajnokságra készülök, kicsit aggódom, nem az erőnlétem, hanem az anyagiak miatt. De muszáj külföldi versenyekre is menni, hogy ismerjem az ellenfeleket. Ez fontos az olimpiai felkészüléshez is.

Mit köszönhetsz a sportnak?

Négy év alatt asokat javult a gerincferdülésem. Magtanultam türelmes lenni, megtanultam, hogy nagyon sok munka kell az eredményhez. Viszont folyamatosan fejlődtem, megnyertem a versenyeket, de leginkább az motivált mindig, hogy az edzőim hisznek bennem. Hogy akkor

biztos érdekes, ha ők úgy látják, hogy van bennem annyi. És ami legalább ennyire visz előre nap mint nap, az a tudat, hogy sokan merítenek erőt abból, hogy ilyen pozitív vagyok. És ez engem is inspirál arra, hogy folytassam, még akkor is, ha nincs kedvem felkelni, vagy ha délután fáradt vagyok edzésre menni. A tudat, hogy többen miattam kezdtek el mozogni, felelőssé tesz. A mai napig hihetetlen, hogy idegenektől kapok üzeneteket, akik gratulálnak, elmesélik nekem a saját küzdelmüket. És ez abban is segít, hogy le tudjam küzdeni a fizikai fájdalmakat. Sokszor fáj a lábam, de az utóbbi hetekben migrénnel is küzdöttem. Teljesen kimerültem. Tudod, elkezdtem dolgozni kábé egy hónapja, és nem egészen úgy állnak a dolgokhoz, ahogy még az elején reméltem.

Mit dolgozol?

Egy vidéki postahivatalban végzek adminisztrációs munkát. A bejárás miatt fél ötkor kelek, óránként jár a busz, ha lekésem, nem érek be. Nem a munkával van a baj, hanem a körülményekkel. Hogy hat órát kell ülnöm, egy húsz perces ebédszünet van csak. A munka miatt csak heti háromszor tudok edzeni, pedig versenyre készülök. Az elején megbeszéltük, hogy figyelembe veszik azt, hogy sportoló vagyok, de sajnos nem így állnak hozzá. Négyórás munkavégzésre lennék alkalmas hivatalosan, de itt sokszor helyettesíteni is kell. Muszáj lesz mást találnom, mert így a legfontosabb céljaimért képtelen vagyok küzdeni, és ennek semmi értelme. Tönkremenni havi harmincezerért.

Milyen esélyekkel találsz neked való munkát?

Nagyon nehéz. Egy évig dolgoztam egy cégnél, másoltam, szkenneltem. Szerettem ott lenni, jó fej kollégáim voltak. De leépítés volt, nem vártam meg, hogy kirúgjanak, inkább eljöttem. Aztán később Csepelen is dolgoztam egy rágógumi-csomagoló üzemben, de ott csak egy hónapot bírtam. Szellemi sérültek között voltam, nem tudtam kihez szólani. És szörnyű volt látni és elviselni, ahogy bántak velük a vezetők. Velünk. Azt gondolják, hogy joguk van velünk azt csinálni, amit akarnak, csak mert [mások vagyunk](#)...

Mi a legfontosabb célod most?

Az, hogy kijussak a 2020-as [olimpiára](#). Ami hatalmas dolog. De rengeteg munka és sok ember van mögöttem, most már nekik is tartozom azzal, hogy nem adom fel. Nyár óta úgy érzem, megfordult velem a világ, sok felkérés, megkeresés, szerepeltem riportokban, az Esélyben, az Édes életben, kíváncsiak rám, szeretnének segíteni. Ezt a lelkes támogatást nem mindig tudom elhinni, de lassan sikerül feldolgoznom, hogy haladok, hogy hisznek bennem, és ez inspirál arra, hogy küzdjek, egyre nagyobb eredményeket érjek el. Csak ugye muszáj lenne dolgoznom is, a sport sincs ingyen, kell a pénz albérletre is, és anyukámtól, aki egy kórházban takarít, nem várhatom el, hogy eltartsa, de nem is akarom. Olyan büszke voltam magamra, hogy először életemben ajándékot tudtam venni neki!

forrás: nlcafe.hu

Visszatekintő – Amarilla és Máté riói sikerei

Veres Amarilla és Helebrandt Máté riói teljesítményét a nyíregyházi városvezetés is díjazta - © Fotó: Racskó Tibor

Szabolcs-Szatmár-Bereg – Immáron évek óta nagy sikere van a Hübner strandröplabda tornának, amelynek pályáját Nyíregyházán a Kossuth téren alakítják ki. Így volt ez júliusban is.

Az NB II-es focicsapataink, a Kisvárdai Master Good és a Nyíregyháza Spartacus javában készültek a bajnoki rajtra. Ötvenéves korában elhunyt Gergely Tamás korábbi kosárlabdázó.

A Miskolcon rendezett U20-as válogatott csapatviadalon Bakosi Péter, a Nyíregyházi Sportcentrum magasugrója élete legjobb teljesítményével 226 centiig jutott. A 229 centi, az új országos csúcs és a riói szint sajnos már nem sikerült. Amszterdam adott otthont az atlétikai Eb-nek, Szikszai Róbertnek csak egy érvényes dobása volt a férfi diszkoszvetés selejtezőjében, Kerekes László tanítványa csoportjában a 13., összetettben pedig a 26. helyen végzett. Az ifjúságiak kontinensviadalát Tbilisziben rendezték, ahol Leveleki Bence távolugrásban 706 centis ugrással verekedte be magát a tizenkettes fináléba, Bakosiné Szenczi Erika tanítványa végül a tizenkettedik lett.

Izgalmak a RabócsiRingen

Amit a szervezők ígértek, teljesítették: füstfelhőbe, izgalmakba és látványos párviadalokban nem volt hiány a máriapócsi RabócsiRingen a Kilinccsel Előre Drift Kupán.

Az első két egyest a szlovákok nyerték a tenisz Davis-kupa párharcában az euro-afrikai zóna I-es csoportjában. Mivel a párosban a szlovák duó három sima szettben legyőzte a Fucsovics Márton, Gödri Levente alkotta magyar duót, ezért 3-0-ra nyertek. A párharcnak 0-3-nál már nem maradt tétje, így a másik két egyénit már nem játszották le.

Július utolsó hétvégéjén elindult a pontvadászat a labdarúgó NB II-ben. A Kisvárdai Csákváron nyert a Budaörs ellen, a Szpari itthon ikszelt a Csákvárral. Megvédte bajnoki címét Bakosi Péter a 121. Országos Atlétikai Bajnokságon, Székesfehérváron. A Nyíregyházi Sportcentrum magasugrójának 212 centis eredménye is elég volt az elsőséghez. A 400 méteren Osváth Krisztina bronzérmes lett, míg Tasi T. Dávid egyetlen századdal maradt le a dobogóról, így negyedik lett. A diszkoszvetők három érmet szereztek: Szikszai Róbert második, Káplár János és Kerekes Dóra harmadik lett. A súlylökő Kerekes László a negyedik helyen végzett.

Augusztus elején elkezdte a felkészülést a Fatum-Nyíregyháza.

És jött az esztendő kiemelkedő sporteseménye, a riói olimpia. Megyénk színeit egyetlen sportoló, Helebrandt Máté, a Nyíregyházi Sportcentrum gyaloglója képviselte. Pokrovenszki József tanítványa parádés hajrával, eddigi legjobbján hét másodpercet faragva, egyéni rekorddal (1:22.31) a 28. helyen ért célba Rióban a 20 kilométeres gyaloglásban.

Közel állt a bravúrhoz, a szettnyeréshez Fucsovics Márton a US Open főtábláján. A nyíregyházi teniszező az esélyesebb spanyol Nicolas Almagro ellen lépett pályára. A harmadik játszmában Marcinak szettlabdája is volt, ám a spanyol végül felülkerekedett és megnyerte a mérkőzést.

Beindult a bajnokság a kézilabda második vonalában. A férfiaknál a Nyíregyházi SN, a VVK Nyírbátor mellett az újonc Tiszavasvári SE-Quick 2000 tagja a Keleti csoportnak.

A korábbi két kiírásban az atléták csapatbajnokságán a harmadik helyezését szerezte meg a DSC SI-NYSC csapata, a szeptemberi, székesfehérvári fináléban pedig országos bajnok lett. Mégpedig minden eddiginél nagyobb fölényrel, a második, a címvédő GEAC-Ikarus BSE-re 63 pontot ráverve. A Nyíregyházi Sportcentrum versenyzői négy elsőséggel vették ki a részüket. Bakosi Péter és Helebrandt Máté sikere – mondhatni – papírforma volt. Pál Robin a szuperligadöntő után ezúttal is remekelt hármasugrásban, diszkoszvetésben pedig Szikszai Róbert újabb hatvan méter feletti dobással jelezte, hogy nem ismeri az idény vége kifejezést. Második lett diszkoszvetésben Káplár János és Kerekes Dóra, valamint a 4×400 méteres váltó tagjaként Tasi T. Dávid.

Élvonalbeli premier Kisvárdán

Újabb veszteség: 94 éves korában elhunyt Tatos István testnevelő tanár, a megyei kosárlabdázás egyik ikonja. Győr ellen mutatkozott be hazai pályán az élvonalbeli kisvárdai női kézilabdacsapat.

A Nagykálló környékén kialakított pályán a cseh Miroslav Zapletal nyerte a Hofeka Kupát, az idei Tereprali Országos Bajnokság utolsó futamát. Szeptember végén ismét izgalmas és színvonalas vetélkedést láthattak a ralikrossz kedvelői a Rabócsi Ringen. Az országos bajnokság utolsó előtti fordulójában, a SuperCars kategóriában Kiss Pál Tamás nyert, így már megszerezte az első bajnoki címét a szakágban. Az év kilencedik havának végén újabb jelentős mérföldkhöz érkezett Nyírbátorban a pingpongélet: regionális edző- és utánpótlásközpont nevet kapott a helyi egyesület.

Csapatban bronzérem

Szeptemberben rendezték Rióban a paralimpiai játékokat. Az NYVSC kerekesszékes vívója, Veres Amarilla a legjobb nyolc között fejezte be szereplését a női párbajtőr egyéni versenyében. A nyíregyházi hölgy a csoportküzdelem során parádézott, zsinórban öt asszót nyert, valamennyi a világranglista élmezőnyéhez tartozó ellenfelét

felülmúlta.

Mindez különösen annak tudatában megsüvegezendő produkció, hogy Pákey Béla tanítványa újoncként, először vett részt a játékokon. A negyeddöntőben attól az ukrán Breustól szenvedett vereséget, akit a csoportcsatározás közben ugyancsak legyőzött, így végül az ötödik helyen zárt. Rövidke pihenő után jött a csapatverseny. A Krajnyák Zsuzsanna, Dani Gyöngyi és Veres Amarilla alkotta párbajtőrtrió végül bronzérmet szerzett.

KM

Még Brazíliából is érkezett szavazat

Július elején a nyíregyházi Stella Rose Étterem és Panzió adott otthont a hagyományos „Az évad futballcsillaga” játékunk díjkiosztójának. Az NB II-ben Erős Gábor (Kisvárdai Master Good), az NB III-ban Törtei Tamás (Nyíregyháza Spartacus), a megyei I. osztályban Szántó Zoltán (Mátészalka), a megye II-ben Sira Tamás (Sonkád) kapta a legtöbb szavazatot. Internetes portálunk, a Szabolcs Online különdíját is kisvárdai futballista nyerte: Lucas Marcolini kapta a legtöbb internetes szavazatot. No, hiszen „könnyű” dolga volt, ugyanis szülőhazájából, Brazíliából is voksoltak rá.

forrás: szon.hu

Lehet kapni nyugdíjat ápolási díj után?

Szeretnék érdeklődni, hogy menyem, aki 100 százalékos rokkant fiamat ápolja, vajon kaphat-e utána nyugdíjat, illetve beszámít e a 40. éves munkaviszonyba?

Az özvegyi nyugdíjra való jogosultsághoz mind az elhunyt, mind a túlélő házastárs részéről teljesülnie kell a TB nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvényben megszabott feltételeknek. A menyé a házasság révén teljesíti a rá vonatkozó feltételt. A fia részéről a következő feltételeknek kell teljesülniük a menyé özvegyi nyugdíjra való jogosultságához, ha neadjisten bekövetkezne a tragédia:

46. § (1) Özvegyi nyugdíjra az jogosult, akinek házastársa öregségi nyugdíjasként halt meg, vagy akinek házastársa

a) a 22 éves életkor betöltését megelőzően hunyt el, és

aa) az iskolai tanulmányai megszűnését követő 180 napon belül, vagy

ab) összesen legalább 2 év,

b) a 22 éves életkor betöltését követően, de a 25 éves életkor betöltését megelőzően hunyt el, és legalább 4 év,

c) a 25 éves életkor betöltését követően, de a 30 éves életkor betöltését megelőzően hunyt el, és legalább 6 év,

d) a 30 éves életkor betöltését követően, de a 35 éves életkor betöltését megelőzően hunyt el, és legalább 8 év,
e) a 35 éves életkor betöltését követően, de a 45 éves életkor betöltését megelőzően hunyt el, és legalább 10 év,
f) a 45 éves életkor betöltését követően hunyt el, és legalább 15 év
szolgálati időt szerzett.

(2) Özvegyi nyugdíjra az is jogosult, akinek házastársa az (1) bekezdés szerint szükséges szolgálati időt nem szerezte meg, de az alacsonyabb életkorhoz előírt szolgálati időt az ott meghatározott életkor betöltéséig megszerezte, és ezt követően szolgálati idejében a haláláig harminc napnál hosszabb megszakítás nincs. E harminc napba nem lehet beszámítani a keresőképtelenség idejét.

(3) Az (1) és (2) bekezdés alkalmazása során az özvegyi nyugdíjra történő jogszerzés szempontjából szolgálati időként kell figyelembe venni azt az időtartamot, ami alatt az elhunyt jogszerző rokkantsági nyugdíjban, baleseti rokkantsági nyugdíjban vagy rokkantsági ellátásban részesült.

Nem írta meg, hogy a fia milyen ellátásban részesül a rokkantságára tekintettel. A fent idézett (3) bekezdés csak a (baleseti) rokkantsági nyugdíj, illetve a 2012. január 1-jétől azt felváltó rokkantsági ellátás folyósításának tartamát engedi figyelembe venni. Ha a fia esetleg rokkantsági járadékban részesül, annak folyósítási tartama sajnos nem vehető figyelembe e tekintetben. Viszont az 1998. január 1. előtti időszakok tekintetében a Tny. végrehajtásáról szóló 168/1997.(X.6.) Korm.rendelet 32. § (1) bekezdés a) pontja szerint szolgálati időként kell figyelembe venni az időleges rokkantsági járadék folyósításának időtartamát is - ez fontos lehet a törvény fent idézett 46.§ (1) bekezdés alkalmazása során. Ha bekövetkezne a tragédia, a menyé mindenképpen adja majd be az ideiglenes özvegyi nyugdíj iránti igényét, a nyugdíjhatóság a rendelkezésére álló adatok alapján majd pontosan meg tudja állapítani, hogy fennáll-e az özvegyi nyugdíjra a menyé jogosultsága.

A nők kedvezményes nyugdíjára jogosító időbe sajnos nem számítható be a menyé esetében a fiára tekintettel kapott ápolási díjban részesülés időtartama (a korbetöltött öregségi nyugdíjhoz viszont szolgálati időt szerez vele).

forrás: hrportal.hu

Papírfigurák voltak a barátai, valódiakra lelt az autista fiú a tánccsoportban

Hétfő délutánonként ötven fogyatékkal élő gyűlik össze a Bálint Házban, hogy két szenvedélyüknek, a mozgásnak és az alkotásnak hódoljanak.

Ők a Csupaszív Táncgyűttes.

A foglalkozások ötletgazdája az intézmény munkatársai, Berényi Péter, Szendy Barbara és Csató Zsuzsa. Tíz évvel ezelőtt kezdtek táncot tanítani fogyatékkal élőknek, három éve pedig Barbara kézműves foglalkozást is tart nekik. Kezdeményezésük hiánypótló, mivel ezeknek az embereknek nincs sok lehetőségük szórakozni járni. Többen egy csömöri otthonból utaznak a fővárosba, hogy részt vehessenek az órákon, mások egy újpesti szeretetotthonból érkeznek, megint mások pedig munkából jönnek. A legtöbben Down-szindrómások, de akadnak köztük autisták és egy látássérült is – Barbara viszont nem akarja őket címkével ellátni.

Senkit sem a betegsége alapján határozunk meg. Ha új ember csatlakozik hozzánk, nem kérdezzük meg tőle, mi a problémája, egyszerűen csak szeretettel fogadjuk. Ezért is szeretnek ennyire ide járni.

A korosztály vegyes: a legfiatalabb tizennégy, a legidősebb csoporttag hetven éves múlt. A legtöbb dolgoznak, Tímea egy rehabilitációs intézmény munkatársa, mellette zenekarával koncertezik, Anikó pedig kertészként keresi a kenyerét. Munkája miatt gyakran fáradt, ezért a kézműves foglalkozásokat jobban kedveli, mint a táncot, de utóbbit sem hagyná ki, mert minden alkalommal különleges koreográfiát sajátíthatnak el.

Sokan csak a fogyatékoszt látják bennünk. De amikor táncolunk, meg tudjuk ezeknek az embereknek mutatni, mire is vagyunk képesek.

Mikor mindenki megérkezett, kezdetét veszi a kézműves foglalkozás. Általában rajzolni, színezni, ragasztani szoktak, Barbara igyekszik olyan feladatokkal előrukkolni, amik nem jelentenek a résztvevőknek nehézséget. Rövid idő alatt befejezik a festést és beszélgetni, mozgolódni kezdenek:

elérkezett a tánc ideje.

A táncfoglalkozásokra eleinte húszan jártak, mára a csapat létszáma eléri az ötvenet, gyakran még a szülők is beállnak közéjük táncolni, ahogyan tették azt ezúttal is.

A srácok számára a hétfői táncóra jelenti az összes mozgást, amit végeznek a héten. De egyáltalán nem érzik kényszernek, hanem hatalmas örömmel csinálják. Gyakran még dalra is fakadnak. Egyfajta terápia ez számukra

– mondja Ország József, aki több éve tanítja nekik a lépéseket.

A 24 éves Viktornak különösen jó a mozgása. Oxigénhiánnyal született, ám teljesen önálló, egy nonprofit egyesületnél dolgozik, ahol készségfejlesztő játékokat készít – és imád táncolni. Kriszti szintén vígan ropja, pedig autizmusa és hallási túlérzékenysége miatt nehezen visel bizonyos zajokat, a zenét azonban láthatóan élvez.

Fotó: Berecz Valter

Az egyik Down-szindrómás lány már az egyik színház tagja, páran pedig tévéfellépésekkel, kisebb epizódszerepekkel büszkélkedhetnek, de a többség nem akar magasabbra törni. Első nyilvános fellépésükre viszont lelkesen készültek, egyáltalán nem voltak idegesek a színpadon, az élmény pedig napokig téma volt köztük, és a közönség körében is sikert arattak, József tervezi is a folytatást.

Barbara szerint az emberek tartanak a fogyatékkal élőkötől, nem tudják, hogyan illő feléjük közelíteni, pedig, mint mondja, „hatalmas szívük van.” Ezt bizonyítja Martin története is. A fiúnak autizmusa miatt nehézséget jelentett a beilleszkedés: míg iskolába járt, nem fogadták el, és ő sem mert nyitni mások felé. Egyetlen beszélgetőpartnere pár papírfigura volt, akiket csak majomtársaknak hív. Nagymamája szerette volna, ha hús-vér barátokat talál.

Hiányzott számára egy társaság, ahol feloldódhat. Itt ez sikerült, befogadták, és nagyon megkedvelték. Martinra pedig azóta rá sem ismerni: pár hét alatt teljesen kicserélődött.

forrás: 24.hu

“Fiamnak merevedése van. Segítsek?”

Kedves barátom közvetítette hozzám az alábbi levél íróját, akinek a problémája megismerésének pillanatában felajánlottam a segítségemet. Vigyázat, megrendítő a történet! Bárkinek kommentelhetnékje támad kedve, kérem az én válaszomra reagáljon, ne a levélíró véleményezze!

Szia Brigi!

Köszönöm a felajánlott segítségedet, most élek is vele!

Beleolvastam a blogodba, nagyon tetszik, jó gondolatokat és érdekes témákat boncolgatsz. A hozzászólások néha megdöbbenetek, néhány ember elég középkorinak tűnik (női maszturbáció)...

Igazából a problémámmal nem is mernék ott előállni, megköveznének...

Néhány tény :

Van egy fiam, lassan 19 éves, motorbaleset után kerekesszékes lett, de mindent érez az egész testén. Két éve ápolom, fürdetem, ellátom... Így szembesültem a szexuális problémájával, nevesül, hogy férfi!

Szeretnék segíteni neki, erre keresek megoldást. Mennyire avatkozhatom bele az intim életébe? A kapcsolatunk, jellegénél fogva elég intim, hiszen én ápolom, tapasztalom a merevedéseit, látom az önkielégítés "eredményeit" (pzs, ruhán a foltok), de ez csak önkielégítés! Szerezsek neki egy prostit, beszéljek rá egy barátnőmet, vagy.... Őszinte leszek Veled, de bennünk (a Férjemmel) már az is felmerült, hogy esetleg oldjam meg én... Szóval nem egyszerű a helyzet!

Ötlet, jótanács?

Szia Viki!

A válaszom talán nem is egy szexedukátor tanácsa, sokkal inkább egy barátnőé. Olyan, mint amikor egyik anya beszélget a másikkal.

Borzasztóan örülök, hogy megtaláltuk egymást, hogy meg tudtad fogalmazni a problémádat, és gratulálok, hogy ki is merted mondani, mert ezzel képes voltál segítséget kérni. Az is teljesen helyénvaló, hogy ezt nem bízod az internet nagyközönségére, illetve nem egy masszától vársz választ a családodot, de főleg a fiad további sorsát illetően.

A problémád meghökkentett, pedig tudom, hogy milyen sokunk, ha nem mindannyiunk fejében megfordulnának hasonló élethelyzetben, ugyanezek a gondolatok. De azt is tudom, hogy mennyire kevesen mernék kimondani, még inkább segítséget kérni.

Úgy látom irigylésre méltó a párkapcsolatokat, szexuális kultúrákat férjeddal, hiszen nyíltan tudtok beszélgetni, még erről a kényes témáról is. Azt is gondolom, számotokra fontos helyen szerepel a szexualitás megélése, és hasonlót feltételeztek gyermeketekről is.

A szexualitást hajlamosak némelyek a személyiségükön kívül helyezni. Vagy simán ösztön cselekvésnek, vagy tanult viselkedésnek definiálni. Azt gondolják először megtanulunk járni, azután beszélni, később olvasni, írni, majd pedig szexelni.

Pedig születésüinktől a szexualitásunkkal minden pillanatban mi és egyek vagyunk. Ami persze személyiségünkhöz hasonlóan változhat, fejlődhet, tanulható a szex, akár életünk végéig, de meghatároz, jellemez minket, mint embert. A szexualitás nem csak biológiai szükséglet, hanem életfilozófia. Viszony magunkhoz, az emberekhez, a világlátásunkhoz, a szabadsághoz, az elfogadáshoz.

Szexualitásunk megismerése, ami nem csak testi megismerést takar, út önmagunk, ezáltal az egész világ megismeréséhez is.

Más szituációban, mielőtt véleményt alkotnék, vagy tanácsot adnék, biztosan megkérdezném a fiatalokat is, mint az eset egyik résztvevőjét, de most nem.

Sőt, nektek is azt tanácsolom ebben a helyzetben ne kérjétek ki a véleményét arról, ő mit szeretne.

Hogy miért? Mert esetleg ő is hajlamos lenne a “könnyebbik” megoldás felé mozdulni.

Azért mert benne vagytok egy olyan magatokra zárt tejüveg gömbben, amiből sem ki, sem be, nem lehet világosan látni. Csak a fény jut be, esetleg ki, de az is szűrt és torzít. Nem láttok perspektívát, csak a valóságnak, a jelennek egy pillanatát, darabját.

Nem hivatkozom vallásra, genetikára, ami megtiltja a vérfertőző kapcsolatot. Hiszen van, létezik, és sokszor nem csak a bűncselekményes változata, hanem a közös beleegyezéses is. Ezekről kisebb közösségekben általában tudnak az emberek, nem beszélnek róla és a hallgatásukkal szentesítik, elfogadják azt. Ismertem például falun, olyan testvérpárt, akik együtt nőttek, együtt éltek, együtt háltak, együtt haltak, de gyermekük nem született. Meg olyan családot is, ahol felnőtt fiú szellemileg sérült, fizikailag egészséges. Apja, ha tehetette, vitte kuplerájba lányokhoz, de bizony, hogy anyuka is besegített a fia vágyainak kiélésében. Tette mindezt azért, nehogy idegeneket zaklasson a fia. Erről is tudott mindenki, mégsem szólt vagy tett ellene senki, akár a közösség jól felfogott érdekében.

Nálatok azonban egészen más a helyzet. Azt gondolom, benned, bennetek a **szülői túlféltés** munkál. Nem tudod elengedni a gyereked. Pedig **el kell fogadnod, hogy a fiad felnőtt!** Az anyja maradsz ameddig élsz, ameddig él, nem a szerelme vagy a szexpartnere. Az, hogy tolókokcsiba került nem jogosít fel téged, hogy kisbabaként bánj vele élete végéig. És neki is el kell fogadnia, hogy felnőtt, önálló emberként felelősséget kell vállalnia önmagáért. Segítségre szorul, de nem ilyenre, és nem tőled! Miért fosztanád meg azt az embert, akit legjobban szeretsz, a szerelem érzésétől? Az hogy képes maszturbálni, ejaculálni képessé teszi majd arra, hogy utódja legyen. Joga van a szexualitását nem csak maszturbációval kiélni, de ugyanígy joga van ahhoz is, hogy szerelmes legyen. A szerelmének tárgya pedig ne az anyja legyen! Ha megteszed érte azt az áldozatot, hogy kielégíted szexuálisan, elveszed az önbecsülését. Onnan bebetonozod abba az érzésbe, hogy engem senki más nem képes szeretni, csak az anyám. Ellustítod, mert a fáradságot sem fogja venni, hogy udvaroljon, kapcsolatot alakítson ki, szexelni akarjon olyannal, aki a gyermekének, a te unokádnak az anyja lesz.

Az életkora miatt nyugodtan várhat a szüzessége elvesztésével.

Mi lenne vele, később, amikor te már nem leszel? Ki lesz akkor vele, mellette?

Az elengedés, az anyaságnak embert próbáló feladata, amit néha ugyanolyan kínok között élünk át, mint magát a szülést, de meg kell tennünk! Nem magunkért, a gyerekünkért! Azért mert tiszteljük, bízunk benne, és tudjuk, hogy képes megállni **helyét a világban**. Amikor az első fiammal ebben a helyzetben voltam, mondta azt a bátyám, hogy a madár kilöki a fészkéből a fiókáját, hogy megtanítsa repülni. És igaza van. *Önállóságot tanulni, csak önállóan lehet!*

Három gyerekem van, és a harmadik elengedése sem volt könnyű, pedig volt módom előtte gyakorolni rendesen.

Visszatérve hozzátok. Nem mondom meg mit csinálj, azt mondom el, én mit csinálnék a helyedben.

Beszélgetnék a fiammal. Kettesben, vagy apjával hármásban, ahogy kellemesebb. Megtudakolnám mi a véleménye, hogyan viszonyul az állapotához, helyzetéhez, az önállósodásához. Ha gyámoltalan és nincs benne ambíció a leváláshoz, akkor *fokozatosan, de nagyon határozottan kényszeríteném rá, hogy megálljon a saját lábán*.

Azonnal abbahagynám a fürdetését. Nem keresném az alkalmat, hogy lássam, és részese legyek az erekciójának. Hiszen ha nem tolókcosis 19 éves lenne, sem fürdetném. Mint ahogy, nem aludnék vele egy ágyban. (Ez sajnos vezető tünet azoknál a magányos anyáknál, akik fiaikat szeretőként is szeretnék magukhoz kötni.)

A szexualitás megmaradna kettőnk, hármunk között **a verbalitás szintjén**. Őszintén, mindenről lehetne velem, de csak beszélgetni.

Ügyelnék arra, hogy a **gyerekem ne lásson meztelenül**, esetleg ne szűrődjenek át zajok, amikor apjával szexelek.

Társaságot alakítanék ki körülötte. Régi barátokból, osztálytársakból, új ismerősökből, akár a netről hasonló élethelyzetben levőkből, vagy a saját baráti körömből, mindegy csak hadd legyen körülötte minél több ember.

Kitárnám neki a világot, hogy legyen alkalma ismerkedni, tanulni, kapjon minél több elismerést, élményt, visszacsatolást, és nem csak kifejezetten szexuális impulzust.

Nem rugóznék a fiam szexuális életének megoldásán. Felnőtt ember, meg fogja oldani!

Nem félnék a jövőtől, hanem bíznék a fiamban. Tudnám, hogy amit lehetett megtettem érte, és a megváltozott körülményeire van, ha megváltozott is, de egészséges válasza.

Ha nem haragszol, és nem tekinted tolakodásnak szívesen küldök neked linket, ami segíthet, még ha csak áttételesen is. [Az első írásom a családon belüli természetes nemi vágyakról szól.](#) A másodikban lányommal blogolunk [anya-lány kapcsolatáról](#), életmód váltásról, cukorbetegségről.

Végtelenül hálás vagyok a bizalmadért. Ha további kérdésed, válaszod van, örömmel várom!

Puszi Brigi :)

forrás: barsonyszex.24.hu

A német zöldek megtérítenék a szexért fizető mozgáskorlázottak költségeit

Elisabeth Scharfenberg, a német Zöldek (Die Grünen) pártjának szóvivője a Welt am Sonntagnak vetette fel az ötletet: szerinte lehetőséget kellene teremteni a mozgássérült illetve a beteg, rászoruló embereknek, hogy szexuális szolgáltatásuk költségeit valamilyen formában megtérítse az állam.

A terv szerint a betegnek valamilyen módon igazolniuk kéne egészségügyi igényüket, illetve azt, hogy anyagilag rászorulnak a segítségre. Scharfenberg azt mondta, el tudja képzelni, hogy akár önkormányzatok fizessenek a rászoruló, beteg állampolgárok szexuális szolgáltatásaiért.

A lap szerint egyébként Németországban egyre több idősek illetve betegek ellátására szakosodott bentlakásos otthonban keresnek és ajánlanak munkákat prostituáltakat. Az országban 2002 óta, szabályozott körülmények között, legális a prostitúció.

Hollandiában már hosszú ideje el lehet számolni a szexuális szolgáltatások költségeit egészségügyi kiadásként. ([BBC](#))

forrás: 444.hu

